

Katarina Mazetti

PILOJA JA PETKUTTAJIA

Suomentanut
Ulla Lempinen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

SARJASSA ILMESTYNYT AIEMMIN:

Varjoja ja vakoojia (2017)
Voroja ja vompatteja (2017)
Viikinkejä ja vampyyreja (2018)
Haamuja ja hirviöitä (2018)
Roistoja ja roskaajia (2019)
Metkuja ja merirosvoja (2020)
Konnia ja kätköjä (2021)

Ruotsinkielinen alkuteos
Kusinerna Karlsson. Fällor och förfalskare

Copyright © Katarina Mazetti 2017
First published in Sweden by Alfabeta Bokförlag AB, Stockholm
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2022
Kartat ja piirroksset: Ville Karppanen

ISBN 978-951-1-36334-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

Karlssonin seikkailuserkkujen suku:

Ukki ja mummi

Neljä tytärtä

Tutkija Ulla, puoliso Allan,
tyttäret **Julia** ja **Daniella**, jota kutsutaan Pörriksi

Näyttelijä Molly, poika **Jori**

Kokki Ellen, avopuoliso Claude Bouclé,
poika **Alex**

Kuvataiteilija Frida

I

Mysteeri nimeltä Frida

"Hys, hiljaa!" Pörri sihahti.

Pörri istui hänen ja Julia-siskon yhteisessä huoneessa korva ovea vasten. "Äiti on Fridan kanssa puhelimesta! Selaa hiljaisemmin sitä kirjaa! Jotain tärkeää tapahtuu! Haluan kuulla!"

Hämmästyneenä Julia laski kirjan käsistään.

"Ei kai se sotke meidän kesälomaamme?"

"Hiljaa, minä sanoin!" Pörri sähähti taas. Heidän iso kirjava kissansakin sähisi: "Iiinnssshhhhhh!"

Tytöt odottivat hetken jännittyneinä, sitten Pörri raotti ovea varovasti. He kuulivat, kun äiti sanoi: "Toivottavasti kaikki menee hyvin! Olethan varovainen? Hei sitten, halauksia!"

Pörri leväytti oven apposen auki ja harppoi äidin luokse.

"Mistä sinä ja Frida puhuitte? Miksi näytät noin huolestuneelta? Miksi Fridan pitää olla varovainen? Minkä pitää mennä hyvin?"

"Kuuntelitteko te salaa?" äiti kysyi närkästyneenä. "Asia ei liity teihin mitenkään. Frida suunnittelee yhtä juttua, enkä ole lainkaan varma, onko se järkevää. Mutta

hän saa kertoa teille suunnitelmistaan itse.”

”Lähdetäätkö me kuitenkin Uikkusaareen, kun koulu loppuu?” Julia kysyi.

Tyttöjen isä astui huoneeseen mutustellen hampurilaista otsa rypyssä. Hänellä oli tapana ostaa purilainen naapuruston katukeittiöstä silloin, kun nälkä oikein riivasi ja päivälliseen oli vielä aikaa.

”Kyllä, te lähdette sinne ihan niin kuin sovittiin. Jos kaikki menee päin honkia, soittakaa meille, niin tulemme hakemaan teidät kotiin.”

”Päin honkia...”, Julia ihmetteli. ”MIKÄ voisi mennä päin...”

Pörri oli huomannut isän hampurilaisen. Hän osoitti sitä vihaisesti ja muksautti isäänsä pulleaan vatsaan.

”Mitä minä olen sanonut tuosta! Onko oikein syödä eläimiä, hä? ELÄIMIÄ! Eläviä olentoja! Samanlaisia kuin Katinryökäle! Samanlaisia kuin suloiset, pörröiset koiranpennut!”

Pörri oli päättänyt alkaa kasvissyöjäksi talvella eikä aikonut syödä enää eläimiä. Paitsi joskus ihan vähän salaa.

”En olekaan ennen kuullut, että hampurilaisia tehdään koiranpennuista!” isä tokaisi. ”Minulla oli kiljuva nälkä, ja päivälliseen on vielä kaksi tuntia... sitä paitsi omalla tavallaan kurkutkin ovat eläviä.”

Pörri nipisti silmänsä tiukasti kiinni ja jatkoi lita-

niaansa: "...untuvaisia pikku tipuja, loikkivia valkoisia lampaista..."

"...ihania pieniä grillimakkaroitua..." Julia tirskahti.

Julia ei ollut kasvissyöjä. Ei vielä. Sitä paitsi hän oli nähnyt, miten Pörri ahmi salaa makkaraa.

"Miltä sinusta tuntuisi, jos isä alkaisi natustella sinua?" Pörri huusi Julialle. "Sinäkin olet omalla tavallasi elävä olento! Vaikka sitä onkin joskus syytä epäillä. Kunniani ja omantuntoni kautta!"

Kunniani ja omantuntoni kautta oli Pörrin uusi lempihokema. Hän oli lukenut sen ritareista kertovasta kirjasta. Pörri ei ollut ihan varma, mitä se tarkoitti, mutta hänestä se kuulosti hienolta.

"Tuskin teidän tarvitsee olla kovin huolissanne siitä, että isänne syö teidät -", äiti huomautti, mutta Pörri ei kuunnellut vaan tuhahti äkäisesti: "Hmf!"

"Hmf!" Katinryökäle matki ja tuijotti sekin vihaisesti Juliaa.

Pörri marssi ulos huoneesta ja Katinryökäle seurasi perässä pörheä häntä pystyssä. Pörri paiskasi oven kiinni.

Julia odotti vähän aikaa ennen kuin avasi heidän huoneensa oven ja meni sisään. Pörri istui sängyssä ja mulkoili siskoaan otsatukkansa alta.

"Unohdetaan nyt ne makkarat ja kurkut ja otetaan selvää, mitä Frida-täti touhuaa", Julia ehdotti. Pörrinkin teki mieli puhua asiasta, joten hän nyökkäsi jurosti.

"Mitä äiti tarkalleen ottaen sanoi puhelimessa? Mitä sinä kuulit?"

Pörri muisteli puhelua silmät kiinni.

"Ensin äiti huusi: 'EI, ethän sinä voi! Etkö muista, miten viime kerralla kävi?' Sitten hän sanoi: 'Häneen ei voi luottaa,' ja 'Ne hänen puuhansa ovat hengenvaarallisia! Muista puutarhapöytä! Entä kaikki ne pikkuelukat, kuka ne hoitaa? Sinäkö?'"

"Puutarhapöytä!" Julia ihmetteli. "Miten puutarhapöytä voi olla hengenvaarallinen? Ja mitkä pikkuelukat? Oletko varma, että kuulit oikein?"

Pää kallellaan Pörri mietti niin, että melkein raksutus kuului.

"Kuulostaa siltä kuin joku Fridan tuntema roisto olisi tullut takaisin ja uhkaa häntä nyt puutarhapöydällä! Ja ehkä käärmeillä, rotilla ja muilla vastaavilla pikkuelukoilla. Fridan pitäisi auttaa häntä jossakin vaarallisessa puuhassa... Mielenkiintoista!"

"Ei auta kuin päästä Uikkusaareen mahdollisimman pian suojelemaan Fridaa. Minä en erityisemmin pelkää puutarhakalusteita", Julia sanoi.

"Minä kyllä vähän pelkään käärmeitä ja rottia", Pörri mutisi.

Julia kohotti toista kulmakarvaansa.

"Vaikka sinä niin rakastat eläimiä! Eivätkö nekin ole eläviä olentoja?"

"Ovat! Lupaen, etten ikinä syö niitä!" Pörri sanoi.
"Kunniani ja omantuntoni kautta!"

*

"Ah, sisko rakas!" Jorin äiti Molly sirkutti puhelimesta sisarelleen Fridalle. "Vihdoinkin uskallat elää täysillä! Oli jo korkea aika! Onnea vielä, palataan!" Molly sanoi ja päätti puhelun.

"Mitä oikein tarkoittit, äiti?" Jori kummasteli. "Puhuitko Fridan kanssa? Ainahan hän on uskaltanut vaikka mitä! Täti on taistellut Hurjia, kummituksia ja hirviöitä vastaan... ja varkaita... ja..."

"Höh ja pyh!" Molly nauroi ja huiskaisi kättään, jonka pitkät kynnet hän oli juuri lakannut verenpunaisiksi. "Varkaita! Hirviöitä! Eivät ne ole ELÄMÄÄ, poika kulta. Elämä on... sitä että kohtaa sisimmät tunteensa, kulkee omaa tietään ja..."

"Siinä tapauksessa kuljen nyt omaa tietäni ja menen ostamaan kioskilta jäätelön", Jori sanoi. "Kai sinä tarjoat, kun on näin kuumakin."

"Voi kulta rakas, minulla ei taida olla rahaa", Molly vastasi. "Ymmärrät varmaan, Ryt kylän näyteikkunassa oli IIIHANA mekko ja kulkusilla koristeltu huivi..."

"Voi ei! Ei taas!" Jori voihkaisi ja katseli äitiään epä-

luuloisesti. "Millä sinä sen mekon ostit, tarkoitan millä rahoilla? Rahaa ei ollut eilenkään, kun olisin halunnut mennä elokuviin!"

"Kulta...," Molly näytti hiukan hermostuneelta. "Näin meidän kesken – ei kai sinun tarvitse ihan vielä ostaa sitä uutta puhelinta?"

Jori ponkaisi pystyyn sellaisella vauhdilla, että keittiön-pöytä melkein kaatui. "Veit minun säästöni!" hän huusi.

Jori juoksi huoneeseensa, kiskaisi kirjoituspöydän laatikon auki ja penkoi sitä kiivaasti. Totta se oli, rahaa puuttui vaikka kuinka paljon! Ja niin kuin hän oli säästänyt ne suurella vaivalla jakamalla mainoksia. Hän oli säästänyt rahaa uuteen puhelimeen.

"Ihan tyhmää! Sinut pitäisi ilmiantaa poliisille!" Jori kiljui äidilleen. "Jos teet näin vielä kerran, teen sinusta SATAVARMASTI rikosilmoituksen! Haen sinun edunvalvojaksesi ja vien koko palkkasi!"

Jorin äiti yritti naureskella. "Älä huoli, poikaseni! Minä lottosin pikkusummalla, ja minusta tuntuu, että tällä kertaa..."

"Kuule, aion nyt kohdata rehellisesti tunteeni!" Jori ärähti, asettui äitinsä eteen, teki keskisormellaan ruman eleen ja pärisytti huuliaan kuin pieraisisi: "Prrrrrrr!!!"